

Klyftan

Den amerikanske statsvetaren Salvatore Babones, verksam som professor i Sydney, vet nog inte så mycket om Sverige. Däremot är han klarsynt när det gäller hoten mot demokratin och följande formulering träffar mitt i prick när det gäller svensk politik:

När alla partiledare har ungefär samma politiska erbjudande till väljarna och inbördes bara skiljer sig åt med referens till mer marginella frågor, är demokratin angripen. När folket gör demokratiska val som deras ledare vägrar att implementera, är demokratin död. (s. 66 The New Authoritarianism, Polity 2018).

Alla vet att Sverige är politiskt delat, såväl i kommun- som i rikspolitiken. De sex riksdagspartier som just kohandlat om makten är tillsammans med Vänsterpartiet övertygade om att släpper de fram eller samarbetar med det åttonde riksdagspartiet, Sverigedemokraterna, går det åt helvete med den svenska demokratin.

Sverigedemokraterna i sin tur anser att det är de nuvarande maktpolitikerna som med sin migrationspolitik driver välståndssverige mot ett haveri. Skillnaden mellan dem och de övriga partierna är främst att SD-politikerna är beredda att samarbeta med snart sagt vilket som helst av de övriga riksdagspartierna, under förutsättning att de får gehör för sin politik. Det betyder att de är riksdagens mest demokratiska parti (obs, ingen åsikt utan ett konstaterande i sak).

Klyftan löper också genom offentligheten och delar Sverige i nätets "Fria Media" och "Main Stream Media" med sin allt hårdare censurerade rapportering. Som Churchill konstaterade finns det ingen allmän opinion utan det som finns är en publicerad opinion. Den fråga som de som befinner sig på den ena sidan av klyftan ställer är "vems/vilkas opinion är det som

MSM publicerar?” De som befinner sig på klyftans andra sida ser svenska tidningar, radio och teve som oberoende och tillförlitliga rapportörer.

Klyftar skär genom de sociala nätverken, delar familjer, leder till att makar skiljer sig och klipper de allra närmaste och mest privata av gemenskaper. Det händer att den gör föräldrar och barn till varandras fiender och till att en äldre generation förbjuds att träffa sina barnbarn.

Det är inte klyftan i sig som är sjukdomen, men den är symptomet på den svåraste sjukdom som någonsin drabbat västerlandet och frågan är om den inte är dödlig. Det är en sjukdom som förstör demokratin (politiken), yttrandefriheten (medierna/juridiken) och till och med kärleken (privatlivet).

Det finns flera olika beskrivningar av klyftan. Den vanligaste är att påstå att den löper mellan vänster och höger. Medierna beskriver Sverigedemokraterna inte bara som ett högerparti utan som högerextremister. Det är i sak felaktigt, dels därför att SD kombinerar politiska idéer från både vänster och höger men det är också fel eftersom SD inte på något sätt visat tveksamhet inför demokratis spelregler. Det som i den statsvetenskapliga litteraturen anses känneteckna extremism (såväl till höger som till vänster) är att den demokratiska renlärigheten kan ifrågasättas.

Vänster-höger-uppdelningen har visst fog för sig, men träffar inte helt rätt i svensk politik, eftersom också moderater och kristdemokrater har accepterat vänsterpolitikens och den politiska korrekthetens tre grundpelare: massinvandringens/mångkulturens välgörande effekter, feminismens legitima angrepp på patriarkatet och klimatalarmisternas vurm för globalism, till och med så långt, att ledande företrädare öppet ifrågasätter demokratin.

Ett besläktat sätt att beskriva klyftan har förts fram av den brittiske författaren David Goodhart med uppdelningen i *Somewheres* och *Anywheres*. *Anywheres* är globalister och kosmopoliter och kan bo i stort sett var som helst, i varje fall om det handlar om ett urbant boende. *Somewheres* är bundna till platsen och nationen. Det problematiska är att *Anywheres* styr nationen, som de alltså inte respekterar eller riktigt förstår poängen med. De verkar till exempel inte begripa att globalism och demokrati totalrockar. Vinner globalismen går demokratin under. Jag är en *Anywhere* som länge varit på det klara med att i en demokrati måste politiken styras av *Somewheres* preferenser, det som Salvatore Babones fångar in med det inledande citatet. Den förda politiken måste, för att förtjäna att kallas demokratisk, representera väljarkårens intressen.

Ytterligare ett sätt att beskriva klyftan är att säga att den löper mellan dem som företräder en mångkulturell politik och som anser att demokrati handlar om mänskliga rättigheter och en populistisk politik som förenklar komplicerade samhällsfrågor och på så sätt inte bara utgör

ett hot mot de politiker som sitter vid makten utan också mot samhället som helhet. Kort sagt, populisterna är med de etablerades ögon idioter. Det synsättet finns också på den andra sidan klyftan, att det är de politiker som styr Sverige som är idioter. För att ta lite draghjälp utifrån, den tjeckiske presidenten Milos Zeman konstaterade för några år sedan att ett land styrs av idioter om det straffar dem som fiskar utan fiskekort, men tillåter människor utan giltiga resehandlingar att komma in i landet.

Salvatore Babones för fram ytterligare en distinktion, som vid närmare eftertanke är den jag gillar bäst. Han säger att klyftan löper mellan samhällets experter och vanligt folk och menar att eftersom experterna inte längre tål opposition utan förföljer och skändar dem som sätter deras politik ifråga, lever många av västvärldens länder under "expertklassens tyranni".

Expertklassen företräder det goda och dess kritiker det onda. De onda ska inte släppas fram i politiken, inte i arbetslivet, inte i offentligheten och de skall till och med bekämpas på det privata planet. Med andra ord företräder expertklassen en samhällsmoral som ligger bra nära religionen. För dem förefaller det mångkulturella samhället utgöra svaret på livets mening.

Som jag fick till det i ett tidigare blogglägg:

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/01/18/invandringsreligionen/>

Här finns en godhet som inte låter sig stoppas av landgränser, här finns möjlighet till en empati som flödar likt kokande mjölk. Här finns den mening med livet som kapitalism och materialism inte lyckas förse oss med. Här finns ett lidande att bekämpa. Här finns flyktingar, det vill säga riktiga människor av kött och blod, som inte bara behöver vår hjälp utan också del av vårt materiella överflöd. Här finns liv att rädda, undergångar att förhindra. Här finns kort sagt meningen med livet: Gränslös godhet! Här finns det stillade tvivlet och den goda nattsömnen. Inte minst viktigt: här finns vaccineringen mot det självförakt som uppstår, när vi förstår att vi är privilegierade. Här kan de troende projicera de dåliga mänskliga egenskaper de misstänker att de har, men inte vill ha, på kättarna och de fördömda. Slutligen, som gräddes på moset, här finns en vidrig fiende, satan själv, i Sverige personifierad av rasisten, den främlingsfientlige och islamofobe sverigedemokraten! Paradiset med befriade människor skymtar vid horisonten. Alla är de jämlika och ingen förtrycker den andre. I mångkulturen finns med andra ord den nya vägen mot paradiset, de eviga frågornas nya och fräscha svar, i en tidigare aldrig prövad tappning.

På de godas sida av klyftan kopplas inte de sjuklöverspolitikerna, som ständigt visar sig i teve, samman med att Sverige är på dekis. Att de kriminella skjuter på varandra snart sagt varje dag, att det kastas sten på polis och ambulanspersonal i de hårdast segregerade förorterna, att våldtäktsstatistiken skjuter i höjden, att skolan inte klarar kunskapsförmedlingen och att försvarsmakten i praktiken är skrotad – där i bästa tevefåtöljen är dessa sympatiska politiker som hatar nazism och lägger ut texten om rättvisa och jämlikhet inte skyldiga till att det går åt helvete för Sverige.

För oss som ser oss själva som vakna och dem på andra sidan klyftan som försänkta i en djup törnrosasömn leder detta både till förakt och förtvivlan, eftersom företrädarna sågar av den gren som också vi, våra barn och barnbarn sitter på. Deras känslomässiga engagemang må applåderas av ett feministiskt och känslobejakande Sverige men vi som inte låter oss luras, vi ogillar dem. Och, eftersom de har makt: vi är rädda för dem. Mer preciserat: vi är rädda för att de genom sin inkompetens förstör det land som vi i ett välvårdat och bättre skick ska lämna över till nästa generation.

Den mångkulturella ideologin hotar demokratin genom att dess förespråkare inte accepterar någon som helst kritik. Men den hotar också demokratin på det sätt som Martin Sellner beskriver i detta videoklipp, som handlar om det etniska valet.

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/02/05/klyftan/>

Demokratin bygger på att man röstar i enlighet med sin socioekonomiska position men samtidigt med "det allmänna bästa" inför ögonen. Teoretiskt sett innebär det att Sverige med sin statsindividualism gör valen optimalt demokratiska. Två makar kan, om de vill, rösta olika utan att gemenskapen behöver kraschlanda.

Så länge Sverige totalt dominerades av etniska svenskar var detta perspektiv mer eller mindre självklart, men frågan är om det gäller för det mångkulturella Sverige, som ju är uppbyggt av etniska, kulturella och religiösa grupper som sätter den egna gruppen i första rummet. "Den egna gruppens bästa" ges företräde framför "Det allmänna bästa", vilket också gäller inom feminismen och hbtq-rörelsen. Och i synnerhet gäller det för muslimer som vuxit upp i klanstyrda länder. Det betyder att det eller de partier som till exempel bejaktar muslimska intressen kan fånga in klanröstande och kollektivt röstande, som sätter de demokratiska spelreglerna ur spel. Politik kommer då inte längre att handla om att bygga det goda samhället, ett gemensamt nationellt ansvarstagande, utan om att optimera villkoren för den egna gruppen. En sådan tribalisering är ytterligare ett dråpslag mot den demokratiskt styrda nationen och observera, det är en konsekvens av den mångkulturella ideologin.

Demokrati är inte enbart en politisk metod för att tillvarata folkets intressen utan också en ideologi. Och när demokratin dör finns det runt hörnet andra ideologier som väntar på att få ta över. De två starkaste är sharia och globalism.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/02/05/klyftan/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.